

Той не бѣше го виждалъ отколѣ. Старецътъ тѣмъ много бѣше се измѣнилъ, че едвамъ се познаваше. Дрехитѣ му бѣха чисти и позакърпени, но лицето бѣше блѣдно, проточено и сухо, очитѣ безжизнени и хлѣтнали. Вървѣше бавно, съ ситни крачки и силно почукваше съ тоягата си. Щомъ позна Гроздана, той се спрѣ и отдалечъ го зачака. Грозданъ дойде при него. Дѣдо Недко поиска да се усмихне, но не можа. Очитѣ му гледаха неувѣрено и скръбно.

— Добъръ день, дѣдо Недко, добъръ день! — поздравя Грозданъ. Какъ си, оздравѣ ли?

— Добрѣ съмъ — глухо отвърна старецътъ. — Добрѣ съмъ сега, слава Богу. Ама туй... много съмъ слабъ...

Той говорѣше съ мжка и слѣдъ всѣка дума си почиваше.

— Слабъ съмъ. Ни ржцѣ, ни крака държатъ. Съсипа ме тазъ болестъ.

— Е, нищо. Нали сия прѣкаралъ. Ще закрѣпнешъ.

— И азъ тѣй викамъ. Ама казвамъ ти я — тежка болестъ бѣше, тежка.

— Ти май много полежа.

— Читиредесетъ дни, тъкмо четиредесетъ. Огънь, глава, огънь, глава. Туй сънь, туй хлѣбъ, — нищо, нищо! Умрѣлъ бѣхъ азъ, но имало дни. Господъ не иска още да ме прибере. Пъкъ кой знай, ако не бѣше дѣдо попъ. Той ме спаси, той ме гледа. Близкъ ми е, ама всѣки не го направя. Слушашъ ли, Гроздане! Като попъ Стефана рѣдко има хора! Колко е добъръ! Ще те разтуши, ще те посвѣтва...

Нѣщо задуши гласа на дѣда Недка. Той се заплака. Откато бѣше се разболѣлъ, той спечели нѣкаква болезнена чувствителностъ. За каквото и да заговорѣше, лесно се увеличаше, трогваше се и заплакваше.

— Нѣма, нѣма такива хора! — завърши той и оттри очи съ ржава си.